

Lord Rustler

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE FRANSE « MEESTER »

N° 2686

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Franse « Meester »

HOOFDSTUK I.

RAFFLES TELEFONEERT

Het was ongeveer half drie in de nacht, toen de dienstdoende brigadier van Scotland Yard de hoorn van de telefoon nam; luid geeuwend, en de volgende boodschap opnam:

Ik verzoek u direkt een paar van uw mannen naar Cromwellstreet nr 17 te sturen, waar een zekere Ray woont. U zult hem gebonden in zijn stoel vinden. Hij is lid van het Genootschap van de Gouden Sleutel zoals u zal blijken uit de papieren, die ik u nog vannacht per post zal sturen, en die ik in zijn schrijfbureau

gevonden heb. Verbaas u niet al te erg over de rommel in het vertrek. Het is het werk van de man, die op dit ogenblik met u spreekt, John Raffles.

De slaperigheid van de brigadier was als bij toverslag verdwenen en de geeuw werd gesmoord door een uitroep van verbazing en woede.

In een oogwenk was heel Scotland Yard in rep en roer.

De brigadier galoppeerde als een aangeschoten haas naar de kamer van de heer Phileas Baxter, de hoofdinspekteur

ofschoon hij heel goed wist, dat hij de waardige man daar op dit ogenblik zeker niet zou vinden. Vervolgens rende hij naar de kamer, waar meestal de detektives zaten, die daar de tijd kortten met kaarten en dominospelen, schaken en dammen, in afwachting van het ogenblik, dat men plotseling hun hulp kon nodig hebben.

Daar had zijn mededeling, dat hij net met John Raffles gesproken had, de uitwerking van een paard in een porseleinwinkel.

Alle aanwezigen, zeker een twintigtal, sprongen overeind en begonnen dadelijk druk door elkaar te roepen, tot dat er een man met een krachtig gezicht en donkere ogen onder zware, borstelige wenkbrauwen met een stentorstem uitriep:

— Houdt jullie je snater en schreeuwt niet als oude wijven door elkaar. Dit is bepaald niet de manier om Raffles te vangen.

De man, die dit had geroepen was James Sullivan, een van de handigste detektives van Scotland Yard.

Hij had zoveel gezag onder zijn collega's dat het dadelijk doodstil werd.

Toen wendde Sullivan zich tot de brigadier, die transpirerend en hijgend op de drempel was blijven staan en beval:

— Onmiddellijk een auto, Blinks, en een snelle.

Blinks rende weg, zo vlug zijn corpulentie het dit toeliet, om het bevel ten uitvoer te brengen.

Sullivan wendde zich dadelijk tot een viertal detektives, die bekend stonden om hun schranderheid en persoonlijke moed en ging verder:

— Jullie gaan met mij mee. Misschien bestaat er nog een kleine kans, dat hij niet ontsnapt, ofschoon die maar heel klein is. Zelfs met een snelle auto doen wij nog altijd tien minuten over de afstand, en als er wordt opgebeld naar een posthuis, dat dichterbij de Cromwellstreet ligt, verliezen wij weer tijd en het scheelt ons ook te weinig. Kom mee!

De vijf mannen holden het vertrek uit, daalden de brede trap af en renden naar de binnenplaats, waar de auto al

klaar stond, terwijl zij als het ware in de vlucht nog drie agenten meenamen.

Er zaten nu negen personen in de auto, met de chauffeur meegerekend, toen dit voertuig in pijlsnelle vaart het brede hek van het sombere politiegebouw uitreed en naar de Cromwellstreet reed.

Sullivan had op zijn horloge gekeken, toen de auto onder de grote koetspoort uitstootf en toen hij stopte voor de deur van nummer 17, waren er net negen minuten verlopen.

Sneller had de chauffeur toch werkelijk onmogelijk kunnen rijden.

James Sullivan was al uit de auto gesprongen, nog voor de wagen geëd en wel stil stond en rende naar de straatdeur toe.

Tegelijkertijd riep hij tegen een paar andere detektives, die hem gevolgd waren:

— De straatdeur is niet geforceerd en ik zie aan de ramen gelijkvloers ook volstrekt geen spoor van beschadiging. Het is dus waarschijnlijk, dat Raffles, zoals hij gewoonlijk doet, het huis aan de achterkant is binnengegaan. Spring snel over de tuinmuur en kijk eens of alles aan de achterkant in orde is. Kun je daar binnen, loop dan snel naar de hall en open de straatdeur voor ons.

De detektives wipten eerst over het hek van de voortuin, renden om het huis heen en bereikten zo de achterkant.

Het was erg donker, daar de maan achter de wolken verdwenen was en zij hadden dus hun zaklantaarns aangeknipt, die een helder licht gaven en waarmee zij de tuin tot op grote afstand konden verlichten.

Maar nauwelijks hadden zij de achterdeur bereikt, of tegelijkertijd lieten zij een onderdrukte kreet horen en riepen:

— De deur is vernield.

Het hele bovenpaneel van de deur bleek uitgezaagd met een bijzonder fijn, prima werktuig, want de zaagsnee was kaarsrecht, en zo glad alsof ze met een schaaf was bijgewerkt. Het uitgezaagde, dunne paneel was netjes tegen de muur gezet.

Onmiddellijk kropen de beide detek-

tives achter elkaar door de opening, liepen de gang uit en bereikten op deze manier de hall.

Een van de detektives draaide het cylinderslot om en rukte de deur open en daarna stapte James Sullivan, gevolgd door zijn metgezellen de hall binnen.

Hij had al vlug de schakelaar van het elektrische licht gevonden en een ogenblik later straalde de kroon die aan de hoge zoldering van de hall hing, in volle glans.

— Ik hoef natuurlijk niet te vragen, of jullie de achterdeur open hebt gevonden, zei Sullivan, terwijl hij zich tot de beide detektives wendde, die hij naar de achterkant van het huis had gestuurd.

— Zij was niet open, mijnheer Sullivan, het paneel is er uitgezaagd.

— Dat is precies de methode van Raffles, riep Sullivan uit. Ik dacht even aan een flauwe grap, maar het schijnt toch werkelijk ernst te zijn. Nu, wij kunnen van dit ogenblik af wel zeker zijn, dat we achter het net vissen. Raffles is natuurlijk wel zo verstandig geweest om te zorgen, dat hij alles kant en klaar had en klaar stond om te vertrekken, toen hij ons opbelde. Laten wij in ieder geval het hele huis goed doorzoeken, men kan nooit weten, wat er gebeurd is.

De detektives hadden tamelijk hard met elkaar gesproken en niemand was dan ook verwonderd, dat er boven aan de trap een paar bedienden zichtbaar werden, die blijkbaar snel een broek hadden aangeschoten, maar met blote voeten in hun pantoffels liepen.

Het waren oude mannen en op hun bleke gezicht was onrust en de grootste verbazing te lezen, toen zij daar in de hel verlichte hall een achttal mannen, opgewonden pratend zagen staan.

Sullivan was de eerste die de bedienden had ontdekt en hen wenkte naar beneden te komen.

De bedienden kwamen de trappen af, blijkbaar nog niet goed wetend, wat zij van dit alles moesten denken, en zodra zij beneden waren, begon Sullivan:

— Luistert eens, mannen, er moet hier in huis iets ernstigs zijn gebeurd. Hebben jullie helemaal niets verdachts

gehoord?

— Absoluut niets, mijnheer, antwoordde de oudste van de bedienden bevend. Wij zijn net wakker geworden door het praten hier en door het heen en weer lopen over de gangen en het marmer van de hall.

— Waar is de slaapkamer van je meester? Breng ons dan bij hem; wij hebben hem iets te vragen.

— Het spijt mij, mijnheer, dat is onmogelijk.

— Onmogelijk? herhaalde Sullivan, die dadelijk wantrouwend werd. Hoe zo?

— Omdat mijnheer Ray op dit ogenblik niet thuis is. Hij zei ons gisteravond, voor hij ging dineren, dat het naar alle waarschijnlijkheid wel een uur of vier zou worden, voor hij terugkwam en dat hij misschien helemaal niet thuis kwam slapen, zodat wij ons wel naar bed konden begeven.

— Wij hebben redenen om te vermoeden, dat uw meester wel degelijk thuis is, antwoordde Sullivan ernstig. Breng ons direkt naar zijn slaapkamer.

— Maar wie bent u dan toch, mijnheer? vroeg de oude bediende angstig.

— Detektives van Scotland Yard.

— Dan zal ik u naar de slaapkamer van mijn meester brengen, maar ik wil wedden, dat wij hem daar niet zullen vinden.

Allemaal liepen ze nu de brede trappen op, terwijl de bediende, Brush geheten, zo snel hij kon voorging.

Brush stond stil voor een wit gelakte hoge deur en klopte aan.

Daar binnen bleef echter alles stil.

Sullivan schoof Brush met een zachte drang opzij, greep de knop van de deur en duwde deze open.

De mannen keken in een ruime slaapkamer, weelderig gemeubileerd, die echter op dit ogenblik verlaten was.

Het bed was onbeslapen.

— U ziet wel, dat ik gelijk had, mijnheer, riep Brush triomfantelijk uit.

— Als uw meester niet hier is, dan moet hij er gans anders zijn, maar toch hier in huis. Ik weet, wat ik zeg, zei Sullivan op vaste toon. Waar staat de brandkast ergens?

— In de werkkamer van mijnheer

Ray, antwoordde Brush, trillend over al zijn ledematen.

— Waar is die ?

— Op de tweede verdieping, net boven de slaapkamer.

Brush gehoorzaamde en nu gingen de mannen opnieuw de brede trap op, die hen naar de tweede verdieping bracht en weer stond de bediende stil voor een wit gelakte deur, maar deze keer stond zij open.

Direkt drongen de detektives binnen, met getrokken revolvers, terwijl Brush in de achterhoede volgde, bleek als een doek.

Hij meende niet anders of hij zou zijn meester vermoord vinden.

Sullivan had dadelijk de hand naar de schakelaar uitgestoken, die naast de deur zat, maar vergeefs draaide hij de knop om en om, er kwam geen licht.

— De draad doorgeknipt, mompelde Sullivan. Ook net iets voor Raffles. Nu, dan zullen wij het met onze zaklantaarns moeten doen.

Alle zaklantaarns werden aangeknipt en op verschillende plaatsen in de kamer neergezet, zodat dit algauw tamelijk helder verlicht was. Direkt liep Sullivan op de brandkast toe, een stevig, modern meubel, dat zeker uit een van de eerste fabrieken afkomstig was.

In ieder geval was het vroeger stevig geweest, want nu gaapte in een van de zijwanden een groot gat, bijna twee decimeter hoog en anderhalve decimeter breed.

Sullivan onderzocht nauwkeurig de wanden van dit gat en toen kwam zijn uitspraak:

— Opengesmolten met een steekvlam van buitengewone grote hitte, waarschijnlijk termiet, of iets dergelijks. Tegen dat dekselse goed is niets bestand.

Hij stak zijn hand in de opening; na enig tasten kwam de hand er weer leeg

uit.

— Een troep sprinkhanen zou 'n veld met boekweit niet zo kaal hebben kunnen eten dan Raffles met de inhoud van deze kast heeft gedaan, bromde Sullivan.

Hij ging weer in het midden van de kamer staan, liep naar het bureau toe en ging verder:

— Dit is zeker het meubel, waarin Raffles de papieren gevonden heeft, waarover hij sprak in zijn telefoontje aan de brigadier. Ik moet zeggen, dat ik erg nieuwsgierig naar de inhoud ben. Maar voor alles moeten wij Ray terugvinden; Raffles zegt, dat hij hem gebonden heeft, en...

Maar hij kon niet verder, want een kreet van verbazing en schrik belette het hem.

Brush had die schreeuw gegeven.

Hij stond met starende ogen in de deuropening en stotterde:

— Hij is er niet meer... hij is er niet meer.

— Dat schijnt zo, antwoordde Sullivan korzellig. Ik heb ook ogen in het hoofd, vriend en ik zie wel, dat je meester hier niet is.

— Ik praat niet van mijn meester, mijnheer... ik praat van een stoel, antwoordde Brush, schijnbaar meer dood dan levend.

— De stoel, welke stoel?

— De leunstoel voor het bureau. Het was er precies zo een als die daar staat. Een stoel van bijna honderd kilo.

— En wat is daar nu mee? vroeg Sullivan wiens aandacht was gaande gemaakt.

— Wel, de stoel was er nog toen ik hier voor het laatste, om half twaalf, de ronde deed, daar durf ik op zweren en nu is hij verdwenen.

HOOFDSTUK II.

DE ONTSNAPPING VAN EEN SCHURK

Een ogenblik bleven de mannen el-
kander zwijgend aankijken.

Sullivan was de eerste die weer het
woord nam.

Hij greep de bediende bij de arm en
zei nadrukkelijk:

— Antwoord mij kort en duidelijk,
want daarvan kan veel afhangen.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer.

— Er hebben dus twee van deze zwa-
re stoelen gestaan, nietwaar?

— Die stoelen stonden hier al min-
stens een jaar.

— Zij waren er nog alle twee om half
twaalf?

— Daar durf ik een eed op doen.

— Weet u zeker dat uw meester on-
mogelijk, bijvoorbeeld om een uur of
twaalf, kan zijn thuis gekomen, zonder
dat u het gemerkt hebt?

— Het is wel onwaarschijnlijk, maar
het is niet onmogelijk. Ik was in ieder
geval omstreeks twaalf uur nog op en
ben toen pas naar bed gegaan. Ik zeg u
toch, dat mijnheer Ray ons toestem-
ming had gegeven om te gaan slapen.

— Het bed is niet beslapen en dus
moet Ray naar een andere kamer zijn
gegaan, hoogstwaarschijnlijk deze, ging
Sullivan verder, half in zichzelf. Maar
voor de drommel, als hij hier geweest
is, voor Raffles kwam, waarom heeft hij
dan in 's hemelsnaam die stoel wegge-
haald?

Hij had deze vraag weer hardop ge-
steld en dadelijk kwam het antwoord
van de bediende:

— Dat zal niet zo gemakkelijk zijn ge-
gaan, mijnheer. De stoel was buitenge-
woon zwaar; twee mannen konden hem
haast niet van zijn plaats krijgen.

— Dat is heel merkwaardig, bromde
Sullivan. Dat Raffles die stoel zou heb-
ben verwijderd, is natuurlijk absoluut
uitgesloten, want het had echt geen zin
en hij is er de man niet naar om doel-
loze dingen te doen.

Sullivan liep zwijgend een paar pas-
sen op en neer en riep toen plotseling
uit:

— Het helpt niets of wij hier al theo-
rieën opstellen, wij moeten op de eerste
plaats Ray terug vinden.

— Als hij tenminste niet tegelijker-
tijd met de stoel verdwenen is, merkte
droogjes een van de detectives, Finn
geheten, op.

— Ja, dat zou wel mogelijk zijn. In
ieder geval, wij zullen nu maar eerst
eens gaan zoeken.

Snel doorzochten de detectives, met
de routine van vaklui, het vertrek.
Zij openden de brede en diepe kasten,
zij sloegen de gordijntjes opzij, maar
er was van de heer des huizes niets te
ontdekken.

De politiemannen waren nu dus wel
gedwongen het hele huis van de zolder
tot de kelder toe te doorzoeken.

Er ging bijna een vol uur mee heen,
want het huis was groot. En toen was
het resultaat nog volkomen negatief.

Het merkwaardigste was wel, dat men
niets had teruggevonden van Ray, van
wie men tenminste nog had kunnen
aannemen, dat hij had weten te ont-
snappen, maar dat ook de geweldige
zware stoel onvindbaar bleef.

Men sloeg geen vertrek over, hoe
klein ook, maar van de zware fauteuil
was niets te ontdekken.

Sullivan had zijn mannen weer in de

werkkamer verzameld en wendde zich weer tot Brush met de woorden:

— Waar hebt u uw kamers?

— Op de derde verdieping, mijnheer.

— Hebt u niets bijzonders gehoord?

— Niets. Ik slaap niet vlak boven dit vertrek en ik slaap tamelijk vast.

— Geloof u niet, dat u het had moeten horen, als men die zware stoel uit het vertrek gedragen had.

— Dat had een man, hoe sterk ook, onmogelijk op zijn eentje kunnen doen, mijnheer. Men zou het meubel hebben moeten schuiven. Ik geloof wel, dat ik dat gehoord zou hebben.

— Nu, het wordt er niets duidelijker op. Ray is weg en de stoel is weg. Is u nooit iets vreemd opgevallen in het leven van uw meester?

— Hoe bedoelt u dat, mijnheer?

— Ik wil zeggen, deed uw meester nooit dingen, die u vreemd voorkwamen, die u, bijvoorbeeld, niet verwacht zou hebben van een man van zijn stand? Hoe was het, bijvoorbeeld, gesteld met zijn vrienden? Waren het gentlemen? Denk eens goed na.

Brush spande zich blijkbaar erg in, om zich vooral niet te vergissen en antwoordde toen:

— De meeste vrienden van mijnheer Ray waren echte gentlemen, maar ik herinner mij nu, dat er wel eens een paar zijn gekomen, die mij allesbehalve bevielen, ofschoon ook zij als heren waren gekleed.

— Had uw meester geregelde gewoonten, ik bedoel, at hij altijd thuis? Ging hij op normale tijden naar bed?

— Mijnheer at bijna altijd buitenshuis, tenminste wat de hoofdmaaltijd betreft. 's Avonds ging hij meestal naar de schouwburg of naar een circus, en het is heel vaak voorgekomen, dat hij of heel laat of helemaal niet thuis kwam 's nachts.

— Wel, wel, dat is in ieder geval interessant. Maar voor mij is het raadselachtige, dat de stoel ook verdwenen is.

— Mij dunkt, dat er maar één oplossing is, antwoordde Finn.

— Welke dan?

— Dat er hier in deze kamer een verborgen uitgang is.

— Goed en wel, maar dan zou men toch de stoel in een andere kamer terug hebben moeten vinden.

— Behalve in het geval, dat de uitgang in de vloer had gezeten, antwoordde Finn.

— Maar wij zijn hier op de tweede verdieping, Finn, wierp Sullivan tegen.

— Ongetwijfeld, maar het luik zou, bijvoorbeeld, een soort van koker hebben kunnen afsluiten, die dwars door de eerste verdieping heen gaat.

— Zoets is, in ieder geval, niet onwaarschijnlijk, hernam Sullivan peinzend.

Hij wendde zich tot Brush en ging voort:

— Waar stond die stoel meestal?

— Daar, mijnheer, voor het bureau, antwoordde de bediende.

Sullivan liep naar de plek toe, die hem was aangewezen en bukte zich.

Hij raapte een wandelstok op, een stevig voorwerp uit dik rotting met een haak van zilver.

— Van wie is die wandelstok? vroeg Sullivan, terwijl hij Brush het voorwerp voorhield.

— Van mijn meester, antwoordde de bediende.

— Kwam hij ermee thuis vannacht? vroeg de detektive.

— Dat zal wel, mijnheer, want ik weet zeker, dat hij met een wandelstok in de hand uit huis is gegaan.

Sullivan begon de vloer te onderzoeken en plotseling riep hij uit:

— Hier zie ik een naad, ofschoon die moeilijk te vinden is. Wie het niet weet, zou hier onmogelijk een luik kunnen veronderstellen, en ik ben er zelf ook niet zeker van, of er wel een is.

Hij had zijn zakmes te voorschijn gehaald, knipte het open en begon nauwkeurig de naad wat wijder te maken.

Het bleek daarbij algauw, dat hij het tapijt aan weerskanten van de bijna onzichtbare spleet met zijn mes van de vloer kon aflichten.

Er kon niet aan worden getwijfeld, er moest hier ergens een luik in de buurt zijn.

Op deze manier zou althans het raadsel van de verdwijning van de grote

stoel misschien opgelost kunnen worden.

Dan bleef alleen de vraag hoe het Ray mogelijk was geweest, gebonden en wel, het mechanisme in beweging te brengen, dat het luik deed dalen, want als hij zich had kunnen bevrijden, dan zou hij waarschijnlijk wel een andere weg hebben gekozen om te ontvluchten, inplaats van deze geheime uitgang aan het licht te brengen.

Finn echter, die zwijgend had gekeken, toen Sullivan over de grond kroop, was om het schrijfbureau gekropen, en had daarbij het blad aan de bovenzijde, zowel als aan de onderkant, zorgvuldig onderzocht.

En eindelijk vond hij een soort uitsteeksel, waarop hij drukte.

Dadelijk liet hij een waarschuwingskreet horen, en net op tijd kon Sullivan van achteruit springen, want daar zakte een tamelijk groot deel van de vloer, ongeveer anderhalve meter lang en een meter breed, plotseling in de diepte.

— Dat was het dus, zei Finn lakoniek. Ik had het je toch wel gezegd, Sullivan. Nu geloof ik, dat ik begrijp, waarom wij daar die wandelstok hebben gevonden. Als de stoel werkelijk gestaan heeft op de plek, die net door onze oude vriend aangewezen werd, dan kon Ray met enige krachtsinspanning het eind van zijn wandelstok, die hij waarschijnlijk zelf op dat kleine tafeltje had gelegd, in handen krijgen en met de knop van de stok de kleine verhevenheid onder het blad van de tafel bereiken en indrukken, zodat het mechanisme begon te werken en het luik zakte.

— Ik maak je mijn compliment, Finn, zei Sullivan opgewonden. Zo is het waarschijnlijk gegaan. Ik wilde wel, dat wij wisten waartoe de koker, die wij hier zien, toegang geeft.

— Ik denk, dat dit wel niet anders zal gaan, dan door het luik weer naar boven te laten komen en zelf er op te gaan staan door op de knop te drukken, antwoordde Finn.

— Maar hoe krijgen we het weer boven? vroeg Sullivan, terwijl hij zich achter het oor krabde, zich af.

— Wij kunnen beginnen met weer eens op de knop te drukken, zei Finn, maar ik vrees, dat het niet zal helpen. Het mechanisme om het luik weer omhoog te laten komen, zal wel van beneden in werking worden gesteld.

Hij drukte op de knop, vergeefs.

— Dan moeten wij maar ladders en touwen halen; ik wil zien, wat er daar beneden is, riep Sullivan uit.

— Nu meen ik ook te weten, mijnheer, wat die vreemde stenen uitbouw in de wijnkelder betekent, riep Brush plotseling uit. Ik heb er mij al dikwijls menigmaal het hoofd over gebroken, waarom daar dat vierkante stenen ding stond, dat haast van de vloer tot aan de zoldering reikte en dat er uitzag als een vierkante fabrieksschoorsteen, of ook als een eenvoudig elektriciteits-huisje.

— Is dat huisje van gewone bakstenen gemetseld? vroeg Sullivan levendig, zich tot de bediende wendend.

— Ja, mijnheer.

— Dan doen wij waarschijnlijk beter als wij maar dadelijk naar de wijnkelder gaan en daar met een houweel de zijwanden van het bouwsel vernielen.

— Dat kan gebeuren, mijnheer, want in de kleine schuur in de tuin zijn gereedschappen genoeg, antwoordde Brush.

Allen liepen snel de trap af en gingen door Brush geleid, naar de wijnkelder.

Bij het licht van de zaklantaarns van de agenten ontdekten de aanwezigen in een hoek van de kelder een soort vierkanten toren, waarvan het bovenind in de zoldering verdween, iets meer dan anderhalve meter breed en bijna twee meter lang.

De muren van deze soort stenen buis waren uit gewone metselstenen opgetrokken.

Dicht bij de tunnelingang lag de vermiste stoel, met een warboel van doorsneden touwen er omheen.

Sullivan wendde zich tot Brush en vroeg:

— Maar is je er dan niets van bekend, dat deze liftkoker werd gebouwd?

— Niets mijnheer.

— Hoe lang ben je in dienst van je meester?

— Ongeveer vier jaar, mijnheer.

— Maar deze koker kan onmogelijk al zolang bestaan, zei Finn. De stenen hebben hun oorspronkelijke kleur nog en de kalk is nog bijna wit.

— Het kan heel goed zijn, dat deze koker pas is gemetseld, mijnheer, zei Brush, want we zijn pas drie maanden geleden in dit huis getrokken.

— Dan is de zaak, wat dit betreft, tenminste opgehelderd, liet Finn zich horen. Het huis heeft zeker enige tijd leeg gestaan, voor Ray het ging betrekken, en van die omstandigheid heeft hij gebruik gemaakt, de liftkoker te laten maken, misschien wel door metselaars, die ingewijd zijn, of anders door aannemers, die lid zijn van de bende.

— Maar als we het laatste aannemen, beste Finn, antwoordde Sullivan, dan betekent dit, dat we hier te doen hebben met een bende, lijkend op die van het Kwade Oog in New York, waarvan mensen uit de hoogste kringen deel uitmaakten.

— Welnu, dan nemen we dat aan, vond Finn.

Intussen was Brush weggerend, en hij keerde nu terug met een paar stevige houwelen, die direkt door een paar van de krachtigste agenten werden overgenomen.

De stenen en de kalk waren inderdaad nog zo vers, dat het maar weinig moeite kostte een gat in een van de zijwanden te hakken, waarvan de onderkant ongeveer een halve meter boven de vloer was gelegen.

Binnen een kwartier was 't gat groot genoeg om doortocht aan een volwassen man te verlenen.

Finn kroop het eerst naar binnen, gewapend met zijn lantaarn, en bevond zich nu boven op het valluik, dat van een stuk tapijt voorzien was.

Spoedig hadden ook de anderen zich bij hem gevoegd, behalve Sullivan, die zich nu tot Brush wendde en zei:

— Ik dank je, beste vriend, maar van dit ogenblik af hebben wij je hulp niet nodig. Ga maar weer naar bed en probeer nog enige uren te slapen. Denk er echter aan dat de justitie je waarschijnlijk wel zal oproepen als getuige.

Met deze woorden klopte hij de bediende even op de schouders en kroop op zijn beurt door het gat.

De politiemann stond nu aan het begin van een lijnrechte tunnel, waarvan alleen de paar eerste meters nieuw waren, de rest was blijkbaar heel oud, dateerde waarschijnlijk uit de tijd, toen alle burgers van de staat, rijk of arm, hoog of laag, wel eens in de omstandigheid konden komen, snel te moeten vluchten, om zich aan een of andere wrekende hand te kunnen onttrekken.

Boven hun hoofden zagen zij de kleine opening, die zich nu in de vloer van de werkkamer van Ray bevond.

Finn bescheen de muren van de liftschacht met zijn lantaarn, en al gauw had hij de kleine hefboom gevonden, met behulp waarvan men het luik weer op gelijke hoogte van de vloer zou kunnen brengen.

Sullivan deed dit echter niet, want hij wist niet, of hij niet nogmaals van het luik gebruik zou moeten maken, wanneer hij terugging.

De politiemannen volgden nu de tunnel tot over een lengte van bijna tien minuten en toen kwam er plotseling een einde aan hun onderzoek.

Want de tunnel liep zonder meer uit op een donkere, hele smerige kelder, waar een voet hoog stinkend water stond en die bij een onbewoonbaar krot bleek te behoren.

De ramen van deze krotwoning waren aan alle kanten dicht gespijkerd op een na, waarvan geen ruit meer heel was. En hier doorheen bereikten de agenten een smerige donkere binnenplaats, keken elkaar eens zwijgend aan en keerden toen weer naar Scotland Yard terug omdat zij wel begrepen, dat er voorlopig toch niets anders te doen viel.

HOOFDSTUK III.

DE VERKIEZING VAN EEN NIEUWE MEESTER

Het zou voor de detektive Finne zeker een voldoening zijn geweest, als hij had geweten, dat alles inderdaad zo gebeurd was, zoals hij vermoed had.

Ray was een schurk van het ergste soort, die al lang deel uitmaakte van het Genootschap van de Gouden Sleutel, maar door zijn buitengewone schrandtheid en slimheid zich buiten de grijpvingers van de justitie had weten te houden.

Enige jaren na het einde van de wereldoorlog II was hij in de handel gegaan, en het geluk was hem gunstig geweest. Hij had zijn netten zo handig weten uit te zetten, dat hij, binnen een paar jaar een fortuin van enkele miljoenen bij elkaar had weten te schrapen.

Dat was zeker niet eerlijk gegaan, maar een bepaalde diefstal had men hem niet kunnen aanwrijven.

Door een samenloop van omstandigheden was Raffles hier achter gekomen, en hij had de schurk, tijdens de inbraak in zijn huis, waarbij hem een heel groot bedrag in handen viel, weten te overmeesteren.

Raffles had daarbij ook een aantal papieren gevonden, waaruit hem bleek, dat er diezelfde nacht een bijeenkomst gehouden zou worden van de voornaamste luitenants en bendeleden van het genootschap, om een nieuwe Meester te kiezen, inplaats van Dr Fox die de dood had gevonden door de hand van James Henderson, de trouwe chauffeur en metgezel van Raffles.

Ray had echter standvastig geweigerd de plek op te geven, waar de vergadering gehouden zou worden, en er bleef Raffles dus niets anders over dan de

man op zijn stoel vast te binden en daarna de politie te waarschuwen en de telefonische boodschap aan Scotland Yard te sturen, waarvan wij in het begin van dit verhaal kennis namen.

En daarop was Raffles vertrokken met medeneming van een buitengewoon hoog bedrag aan contanten.

En daar zat Ray, vastgebonden op zijn zware leunstoel, niet in staat om te schreeuwen door de doek, die voor zijn mond was gebonden. En in een situatie die vrij wanhopig was, want ieder ogenblik kon de politie voor hem verschijnen om hem te arresteren en hij wist maar al te goed, dat de geheime correspondentie, die de Grote Onbekende in zijn bureau ontdekt had, voldoende zou zijn, om hem voor een paar jaar naar de gevangenis te sturen, wat hem in ieder geval onmogelijk zou maken, zijn luxe leventje van vroeger voort te zetten.

Ray keek om zich heen als een in een klem gevangen dier, toen hij de voordeur voorzichtig hoorde sluiten door de man, die hem geplunderd had.

Toen viel zijn blik op zijn wandelstok, die hij net bij het binnenkomen, nadat Raffles hem in de duisternis, met de revolver in de vuist, in de weg was getreden, in verwarring op het kleine tafeltje had gelegd, dat niet ver van het bureau stond.

Hij had al een paar keer een vergeefse poging gedaan om zijn stoel met rukjes te verzetten, maar dat was met het zware meubel onmogelijk gebleken.

Met grote krachtsinspanning wist hij zich toen zo in zijn stoel te draaien, dat hij met zijn voeten het tafeltje in zijn

richting kon laten hellen.

De wandelstok gleed van het tafelblad en viel net op zijn knieën.

Ray greep het ding met beide handen vast en verschoof het zolang tussen zijn vingers, totdat hij het eind vast had.

Hij tilde de stok op en tot zijn grote vreugde bereikte de zilveren knop precies het uitsteeksel onder het tafelblad van zijn bureau.

Hij drukte uit alle macht en plotse-ling zakte hij met zijn stoel en al om- laag.

De wandelstok bleef op de vloer lig- gen...

Zodra hij beneden was aangeland, stelde Ray alle pogingen in het werk, om zich te bevrijden en het ging hier gemakkelijker dan in zijn kamer.

Want het valluik gleed aan weerszij- den langs stalen richels met scherpe kanten en hiertegen kon hij vrij ge- makkelijk de touwen doorsnijden, die zijn polsen gebonden hielden.

Zodra zijn handen vrij waren, maakte hij ook zijn benen los.

Door de sterke schok bij het neerkom- men en door de wilde bewegingen, die Ray maakte om zich te bevrijden, was de zware stoel een eind vooruit gescho- ven, en toen Ray de hefboom overhaal- de, stond het voorwerp nog maar met de achterste poten op het luik, en viel er af, zodra het luik naar boven ging.

Ray interesseerde er zich niet verder voor, maar rende de tunnel door, be- reikte de kelder, kroop door het raam en stond nu op de smerige binnenplaats.

Hij hield zich hier echter niet op, maar liep dadelijk door een koetspoort en riep een taxi aan.

Hij gaf de chauffeur een adres op in Houndsditch en wierp zich achterover in de kussens.

Een diepe rimpel liep dwars over zijn voorhoofd en zijn ogen hadden een som- bere uitdrukking, toen hij voor zich heen bromde:

— Alles is nog niet verloren als wij met beleid en voorzichtigheid te werk gaan. Raffles weet in ieder geval niet waar de vergadering zal zijn en hij heeft me onmogelijk kunnen volgen. Ze-

ker, mijn huis, mijn positie en naam zal ik wel voorgoed kwijt zijn, want die vervloekte papieren zullen mij verraden en ik zie geen kans te beletten, dat zij de politie in handen vallen. Maar ik denk er toch niet aan, mij terug te trekken als kandidaat voor het leider- schap van het Genootschap van de Gou- den Sleutel. Ja, wel heb ik gehoord, dat die Franse Markies Beaupré de la Sardogne weer ten tonele wil verschij- nen en rechten op het Meesterschap wil doen gelden, maar ik zal hem met alle middelen bestrijden, die vreemdeling.

En Ray verzonk in diep gepeins.

Hij riep zich de gebeurtenissen van het verleden voor de geest.

Hijzelf was er als toeschouwer bij te- genwoordig geweest, toen de Franse Markies, die destijds chef was van een Parijse bende, naar Londen kwam, na de dood van professor Nicholson, die ook Meester van dit genootschap was geweest. Beaupré de la Sardogne had verklaard, de chef van het genoot- schap te willen worden en het scheelde niet veel of zijn partij had de meerder- heid behaald.

Tot op dat ogenblik echter was steeds een Engelsman het hoofd geweest en de aanhangers van de nieuwe kandidaat, dokter Fox, konden het niet verkrop- pen, dat een ander dan een Engelsman de opvolger zou worden van professor Nicholson, die de dood aan de galg had gevonden, alweer door toedoen van John Raffles.

Toen kwam er een tijd, dat Fox voor een belangrijke zaak enige tijd van het toneel verdween.

En zolang bleef hij weg, zo groot wa- ren de gevaren, waaraan hij zich had blootgesteld, dat men al bang was dat hij niet meer leefde.

Markies Beaupré de la Sardogne, ge- dreven door zijn eerezucht, nam zijn plaats in en toen kwam dokter Fox on- verwacht terug.

De Fransman wilde het veld niet meer ruimen en er had een vreselijk ge- vecht tussen de beide tegenstanders plaats, dat Dr. Fox gewonnen had, al was het door een laffe streek.

Wat er daarna met de Franse Markies

was gebeurd, dat wist Ray slechts vaag.

Het was hem alleen bekend, dat hij daarna in Parijs gewikkeld was geworden in een reeks avonturen, waarbij ook John Raffles betrokken was.

Een paar maanden geleden zelfs, de herinnering daaraan lag hem nog vers in het geheugen, had Raffles de bende-leider een buitengewoon grote dienst bewezen, tot twee keer toe had hij hem het leven gered.

Dit spookte Ray door het hoofd, terwijl de auto hem in snelle vaart naar de wijk Houndsditch reed.

Hijzelf was een eerzuchtig en moedig man, hij wist dat hij kon rekenen op een grote aanhang, hij zou alles in het werk stellen om zich meester te maken van de leiding.

En wanneer de markies het aandurfde, tegen hem in het krijt te treden, dan zou die Fransman zien, met wie hij te maken had.

Ray had zich nu eenmaal vast in het hoofd gezet, een greep naar de macht te doen en al was het begin niet gelukkig geweest, daardoor zou hij zich niet laten ontmoedigen.

De auto had al bijna een uur gereden, toen de wagen eindelijk stopte.

Ray opende het portier, stapte uit, betaalde de chauffeur en bleef daarop de auto nakijken, totdat deze weg was en er niets meer van de taxi te zien was.

Toen liep hij snel een smalle smerige straat in, waar de huizen heel oud en vervallen waren.

Bij het licht van een lantaarn keek hij op zijn horloge. Dadelijk verhaastte hij zijn schreden, voortdurend in zichzelf mompelend.

— Ik ben ruim een uur over tijd; die vervloekte Raffles zal ik het betaald zetten, wanneer ik achter het net vis.

Hij sloeg een hoek om en liep een steeg in, zo donker en smerig, als men ze alleen maar in deze armelijke wijken van Londen vindt.

Maar Ray scheen hier goed de weg te weten, want hij aarzelde geen ogenblik en liep snel verder over het ongelijke plaveisel.

Eindelijk stond hij stil voor een lage, vervelozе deur.

Hij keek nogmaals om zich heen, om zich te overtuigen, dat hij niet gevolgd was en duwde toen de deur voorzichtig open.

Hij was nauwelijks binnen, of uit het donker kwam hem een man tegemoet, die plotseling een zaklantaarn aanknippte en zijn lichtbundel op het gezicht richtte van de man, die net was binnengetreden.

Hij scheen hem dadelijk te herkennen, maar dit was hem niet voldoende, want eerst moesten er een reeks wachtwoorden gewisseld worden.

Toen pas maakte de man met de lantaarn plaats voor Ray, die de gang uitliep en tenslotte stil stond voor een vervelozе trap, die naar de eerste en ook enige verdieping van dit krot scheen te voeren.

Hij tastte even langs de muur aan zijn rechterhand en eindelijk hadden zijn vingers een steen gevonden, die iets voor de anderen uitstak.

Hij drukte er op en met een zacht krakend geluid klapten de eerste drie treden van de trap omhoog, zodat zij een vierkante opening vrij maakten, een donker gat, nauwelijks groot genoeg om doortocht aan een volwassen man te verlenen.

Ray kroop op handen en voeten door de opening, trok daarna de drie treden neer en stond nu in zo'n diepe duisternis, dat hij zelfs geen hand voor ogen zag.

Hij moest nu zelf zijn zaklantaarn aanknippen en nu bescheen het licht de muren van een nauwe gang, of beter gezegd, van een wijde buis, zoals die gebruikt worden bij de waterleiding, breedste plaats nauwelijks tachtig centimeter breed.

Slechts met moeite konden hier twee mensen elkaar kruipend passeren.

Het eind van deze tunnel was helemaal niet te zien, maar nadat Ray ongeveer acht minuten snel was verder geslopen, nu en dan diep gebukt, zag hij een vaag schijnsel, wat hem zei, dat hij het doel van zijn moeilijke tocht naderde.

Plotseling kon hij niet verder, want een dikke houten deur, met ijzer besla-

gen, sloot de tunnel af.

Hij klopte op een eigenaardige manier op het hout van de deur en dadelijk klonk er achter een stem, die het wachtwoord vroeg.

Toen Ray naar behoren geantwoord had, ging een klein luikje in de deur open, zo groot als een hand, en een sterke lantaarn zocht de tunnel af, terwijl de stralen het gezicht beschenen van de man, die toegang wenste.

Toen pas werd de lage deur geopend en kon Ray binnenkomen. Hij stond nu in een tamelijk goed gemeubileerd vertrek, dat hier op deze plek zeker een vreemde indruk moest maken. In het midden stond een grote tafel, waaromheen zeven leunstoelen met rechte leuningen waren neergezet.

De middelste was waarschijnlijk voor de voorzitter bestemd, want hij was het grootst en de hoge leuning was bekrond met een dolk en een grote sleutel, zwaar verguld en kruiselings over elkaar bevestigd.

Als voorzittershamer diende ook een zwaar vergulde sleutel van eigenaardige vorm.

De stoelen waren allemaal bezet.

Op die van de voorzitter zat een man met een echt zuidelijke type. Hij was goed gebouwd met brede schouders en een slank middel. Zijn gezicht was licht gebruind en glad geschoren.

Die man was Markies Beaupré de la Sardogne, een aan lager wal geraakte edelman.

Behalve de zeven mannen, die om de tafel zaten, waren in het vrij grote vertrek nog een veertigtal anderen, allemaal aanvoerders en chefs van beruchte bendes, niet alleen uit Londen, maar ook uit Wenen, Parijs en Rome, die hier nu allen broederlijk bijeen waren, verenigd door de band van de misdaad.

Het zal wel geen nadere verklaring behoeven, dat al deze misdadigers met behulp van valse passen naar Londen waren gekomen.

Het was duidelijk, dat Ray verscheen, toen de vergadering al in volle gang

was.

Hij bleef een ogenblik staan, liet zijn blikken door de vergaderzaal dwalen en richtte die toen op Beaupré de la Sardogne, met de opmerking:

— Ik zie, dat men al begonnen is met de beraadslagingen.

— Dat zult u ons zeker niet kwalijk nemen, Ray, zei de Franse Markies met een spottend lachje. Het is op het ogenblik drie uur, om twee uur zou de vergadering beginnen. U hebt toch zeker niet gedacht, dat wij alleen op u zouden wachten?

Ray antwoordde niet rechtstreeks, maar keek de Fransman wraakzuchtig aan en zei toen:

— Mag ik weten hoe ver men al gevorderd is? Zijn de stemmen al uitgebracht op de verschillende kandidaten? U weet zeker wel, dat de Raad van Zeven al een lijst van kandidaten voor het Meesterschap had opgemaakt?

— Dat was mij bekend, antwoordde de Fransman kalm. Op die lijst komen drie namen voor en u staat bovenaan.

— En?

— Welnu, ik weet dat al een paar keer wat ik zou willen noemen de Voordracht van de Raad van zeven zonder hoofdelijke stemming werd aangenomen en dat men de eerste man altijd koos, omdat de vergadering meende te mogen aannemen, dat hij als eerste op de lijst was geplaatst wegens zijn persoonlijke moed, zijn schranderheid en zijn ontembare wilskracht. Ik ben echter tot de ontdekking gekomen, dat ik mij daarin vergiste. Bij een vroegere gelegenheid al ben ik tot mijn leedwezen tot de ervaring gekomen, dat hier andere invloeden aan het werk waren. Bij de verkiezing van wijlen Dr. Fox ging het ook in zijn werk. Men wenste geen vrije stemming, ofschoon de statuten die uitdrukkelijk voorschrijven. Ik zeg dat men hoort te stemmen, al bedroeg het aantal kandidaten tien of twintig.

— Dat wil zeggen, u bent het niet eens met de lijst? vroeg Ray tussen zijn tanden.

— Ik kan het er niet eens mee zijn,

beste man, want mijn naam komt op de lijst niet voor, antwoordde Markies Beaupré rustig, terwijl hij zijn zwarte

ogen strak op het gezicht van de man vestigde, die nu de tafel dicht genaderd was.

HOOFDSTUK IV.

HET GEVECHT OM DE MACHT

Er volgde een vrij langdurig stilzwijgen op deze woorden.

Alle aanwezigen begrepen dat er onweer in de lucht hing.

De meesten van hen kenden persoonlijk de Franse bendechef en zij wisten dat zijn eerezucht grenzeloos was en dat hij een hele schrandere en bovenal een moedig man was.

Maar ook wisten zij, dat Ray, een persoonlijke vriend van Dr. Fox, er altijd vast op gerekend had, dat hij diens plaats zou innemen, wanneer Dr. Fox ooit van het toneel mocht verdwijnen.

Zij begrepen beslist niet wat de reden van zijn afwezigheid was en zij geloofden al aan verraad, toen de Raad van Zeven, waartoe ook Ray behoorde en die als het ware het hoofdbestuur van het genootschap vormde, onvoltallig bleek en men de Fransman kalmpjes in de stoel van de voorzitter zag plaatsnemen, de zetel, waar Ray op had moeten zitten.

En daar stond hij nu toch, blijkbaar opgehouden door een zaak, die wel heel belangrijk moest zijn, daar hij anders natuurlijk wel aanwezig zou zijn geweest bij een vergadering, die juist voor hem van het grootste belang was.

Ray was de eerste die weer sprak.

— Ik ben opgehouden door een bui-

tengewone omstandigheid, begon hij langzaam. U zult alles waarschijnlijk morgen wel in de kranten kunnen lezen. Ik voel echter, dat ik verplicht ben het u in een paar woorden te vertellen. John Raffles heeft mij overvallen, hij heeft mijn brandkast leeg geplunderd, hij heeft mijn geheime papieren gevonden en deze aan de politie gestuurd en ik heb pas op het laatste ogenblik kunnen ontkomen, zeker geen vijf minuten voor die vervloekte detectives mijn huis binnendrongen.

Er gingen kreten van woede en schrik op onder de vergaderden, toen zij de naam van John Raffles hoorden noemen.

Zij kenden allemaal de gevreesde tegenstander, al was het dan niet van uiterlijk, daar hij in tal van vermommingen verscheen en zij wisten, dat hij een onvermurwbare vijand was van het genootschap, waarvan zij lid waren.

Daarom slaakten zij die kreet van woede; de verbazing echter werd veroorzaakt door het feit, dat Raffles pas een paar dagen geleden in New York was.

Een slag met de gouden sleutel op de tafel deed het gemompel als bij toverslag verstommen.

Beaupré keek Ray een beetje spottend aan, toen hij sprak:

— Dat is zeker voor u een hoogst onaangename ontmoeting geweest, Ray. Uw verbazing over de snelle verplaatsing echter van John Raffles mist elke grond. Het verwondert mij op mijn beurt, dat u niet schijnt te weten, dat de Grote Onbekende beschikt over een buitengewoon snelle machine, een vliegtuig dat zeker zo snel is als het allersnelste der tot dusver gebouwde straalvliegtuigen.

— Hoe weet u dat zo zeker, Fransman? werd er ergens in de vergadering geroepen.

— Ik weet het, omdat ik zelf in ongeveer twaalf minuten van Londen naar Parijs ben overgebracht met het vliegtuig, antwoordde Beaupré kalm. U kijkt mij verbaasd aan en schijnt mij niet te geloven, maar ik verzeker u, dat het de waarheid is. Wij zullen hier echter niet verder over spreken. Het lid Ray heeft nu tenminste zijn afwezigheid verklaard dat ik bij zijn afwezigheid de voorzittershamer heb overgenomen. Ik ben natuurlijk gaarne bereid, hem dit attriboot weer over te geven.

De Fransman was nu opgestaan en was bij de anderen gaan staan, die staande of zittend in een halve kring om de tafel waren geschard.

Ray antwoordde niet, maar ging met een nors gezicht op de stoel zitten, waar de Fransman net gezeten had.

Hij wisselde fluisterend een paar woorden met de leden van de Raad van Zeven en zei toen hardop, na met de vergulde sleutel op tafel te hebben geklopt:

— Met goedvinden van de vergadering zullen wij dus de belangrijke zaak van de verkiezing van een nieuwe Meester opnieuw behandelen. U weet allemaal dat de verkiezing vroeger gebeurde door 'n algemene vergadering, waarheen iedere bende volgens getalsterkte een zeker aantal leden kon afvaardigen. Wij zijn echter op dit stelsel terug gekomen en nu kiezen alleen de bendehoofden de Meester. Zoals u weet, zult u allemaal een stem uitbrengen, de leden van de Raad van Zeven echter hebben ieder twee stemmen.

Weer sloeg hij met de vergulden sleu-

tel op tafel en ging toen verder:

— De lijst van kandidaten door de Raad van Zeven opgemaakt, waarbij de meerderheid van stemmen beslissend is, telt drie namen, die van Edmund Ray, ten tweede die van Geoffrey Hunter, ten derde die van Charles Pickford. Ik herinner de vergadering eraan, dat er ook nu nog kandidaten op de lijst kunnen worden gesteld, mits voorgesteld door minstens een derde van het aantal aanwezige afgevaardigden en tot een gezamenlijk aantal dat de drie niet overschrijdt. Wij zullen nu echter eerst overgaan tot de stemming, die, naar u allemaal zult weten, strikt geheim is.

Direkt werd er een begin gemaakt met de verkiezing.

Alle leden werden voorzien van een vierkant stukje papier, waarop zij de naam van hun candidaat moesten schrijven.

Nadat dit gebeurd was, vouwden zij deze briefjes dicht en gooiden ze in een grote koperen schaal, die midden op de tafel stond.

Bedrog was dus volkomen uitgesloten.

Nadat de dertig leden en ook de zeven mannen, die om de tafel zaten, met uitzondering van de drie kandidaten naar het Meesterschap, hun briefjes in de schaal hadden gegooid, werd er opnieuw gestemd voor de benoeming van een commissie van drie leden, die de briefjes zou openen en waarvan er een de namen hardop zou voorlezen, waarbij de twee anderen hem zouden controleren.

Ieder lid had overigens het recht elk briefje te controleren, wanneer hij dacht, dat er bedrog gepleegd was.

Nadat dus alle mogelijke voorzorgen waren genomen en de commissie was gekozen, gingen deze drie mannen aan een kleine tafel zitten, een van hen nam een stuk papier voor zich en maakte zich klaar de namen op te schrijven, zoals ze hem zouden worden voorgelezen.

De voorzitter van de telcommissie begon de briefjes te openen.

Telkens wanneer hij de naam had afgeroepen, gooide hij het briefje op de

tafel, voor iedereen zichtbaar.

En eentonig klonk zijn stem, die telkens riep:

— Ray - Hunter - Pickford.

Vol spanning luisterden de leden.

Al twintig keer had de afroeper een naam genoemd, en de meeste keren leek het wel die van Ray te zijn geweest.

En toen riep hij nog acht keer diens naam, een paar keer die van Pickford en nog enkele malen die van Hunter.

Onder doodse stilte begon de man met het blad papier te tellen.

Toen hij daarmee klaar was, stond hij op en zei met duidelijke stem:

— Edmund Ray drieëntwintig stemmen, Geoffrey Hunter negen stemmen, Charles Pickford zes stemmen. Edmund Ray is dus bij deze gekozen tot Meester van de Gouden Sleutel, met de volstrekte en betrekkelijke meerderheid van stemmen. Heeft een van de leden bezwaren?

— Ik, klonk een krachtige stem.

Het was de Fransman, die dit had geroepen.

Hij was een paar stappen vooruit gekomen en keek met trotse, onbevreesde blik om zich heen.

— Wat wilt u dan zeggen, markies Beaupré? vroeg de voorzitter van de telcommissie.

— Niets anders, dan dat ik mij kandidaat stel, antwoordde de Fransman.

— Dat is volgens het reglement niet verboden, maar beschikt u over een derde van het nodige aantal stemmen, dat wil zeggen, over dertien?

— Daarvan heb ik mij net overtuigd, antwoordde de Parijzenaar kalm.

Op het gezicht van Ray kwam een trek van woede en teleurstelling, toen hij deze woorden hoorde.

Hij meende vast te hebben kunnen rekenen op een grote meerderheid van stemmen en nu scheen die vervloekte Fransman toch gelegenheid gehad te hebben, een deel van de vergadering om te praten.

Beaupré ging verder:

— Het is mij bekend, dat volgens het reglement als Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel maar een man kan worden gekozen, die minstens

één zware misdaad heeft gepleegd, een moord, en die minstens heeft deelgenomen aan vier grote inbraken. Aan die eerste voorwaarde kan ik niet voldoen; het is waar, dat ik tot twee keer toe een tegenstander heb gedood, maar dat was in een eerlijk gevecht en nooit pleegde ik een moord met voorbedachte rade. Datzelfde echter moet van mijn tegenkandidaat gezegd worden. Wat echter de inbraken betreft, ik geloof te mogen zeggen, dat ik hem in dit opzicht met een paar halslengten klopt. Kort en goed, ik acht mij in staat, en beter dan mijn tegenkandidaat, het Genootschap van de Gouden Sleutel te besturen.

— U praat steeds van uw tegenkandidaat, riep Ray woedend uit. U vergeet, dat ik net wettig gekozen ben.

— U vergist zich, u bent nog niet definitief gekozen, zei Beaupré koeltjes. Weliswaar hebt u het merendeel van de uitgebrachte stemmen op u weten te verenigen, maar u hebt ons net meegedeeld, dat er aan de lijst van kandidaten nog drie konden worden toegevoegd.

— En weet u zeker, dat er buiten u nog twee andere kandidaten te verschijnen zullen komen? ging Ray verder.

— Ik weet het niet, maar ik wil het graag afwachten, zei Beaupré rustig.

Hij keerde zich om, wendde zich tot de vergadering en vroeg hardop:

— Is hier nog iemand aanwezig, die zich kandidaat wenst te stellen?

Niemand antwoordde op deze woorden.

Na enig wachten wendde Beaupré zich weer tot Ray en zei glimlachend:

— U ziet het. U zult door de zure appel moeten heen bijten; u zult de strijd met mij moeten aanbinden.

Ray zag wel, dat hij zich aan die verplichting niet zou kunnen onttrekken. Hij klemde de tanden op elkaar en bromde:

— Ik schik er mij in. Er zal dus opnieuw tussen ons beiden gestemd moeten worden. Want volgens het reglement zijn Hunter en Pickford definitief uitgeschakeld.

Uit de vergadering ging een toestemmend gebrom op.

Het bleek Ray, dat zijn tegenstander goed gebruik had weten te maken van zijn overredingskracht en dat hij met vrucht had gewezen op wat hij vroeger al voor het Genootschap van de Gouden Sleutel gedaan had.

Er werden nieuwe stembriefjes uitgedeeld.

Het was doodstil toen de leden, zo ver mogelijk uit elkaar, vlug de naam van hun kandidaat op de briefjes schreven.

Natuurlijk mochten nu Ray noch Beaupré mee stemmen.

Nadat alle briefjes in de schaal waren gegooid, gingen de drie leden van de telcommissie weer aan het tafeltje zitten en het openen van de stembriefjes begon opnieuw.

Onder grote spanning telde degene, die hiervoor was aangewezen, het aantal namen.

Nu stond hij op en zijn stem klonk een beetje hees, toen hij riep:

— Negentien stemmen voor Edmund Ray; negentien stemmen voor Markies Beaupré de la Sardogne.

Een kreet van verbazing ging onder de vergaderden op.

Ray was bleek geworden en was onwillekeurig half uit zijn stoel opgestaan.

De Markies echter was volkomen kalm gebleven en zei nu:

— Tel de briefjes nog eens na; misschien is er een vergissing begaan.

Dit werd gedaan, maar het commissielid bleek zijn werk goed te hebben gedaan. Op iedere kandidaat waren wel degelijk negentien stemmen uitgebracht.

— Wat zegt het reglement in dit geval? vroeg Beaupré, zich tot de Raad van Zeven wendend.

— Dat er opnieuw gestemd moet worden, antwoordde de sekretaris. En blijft de uitslag dezelfde, dan moet de verkiezing een week verdaagd worden, waarna er opnieuw gestemd wordt.

— Dat bevalt mij niet erg, antwoordde Beaupré, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Ik ben er niet de man naar om zo lang te wachten. Ik zal u daarom een ander voorstel doen, wanneer het

lot straks niet wat duidelijker heeft gesproken.

De stembriefjes werden vernietigd, er werden opnieuw papieren rondgedeeld en weerom begon het opnoemen van de namen en het tellen daarvan.

En weer was het resultaat hetzelfde; op iedere kandidaat was precies de helft van de stemmen uitgebracht.

De sekretaris stond op en riep:

— Dan stel ik voor, de stemming een week uit te stellen, volgens het reglement.

De leden wilden hiermee hun instemming al te kennen geven, toen de krachtige stem van de Markies weer klonk:

— Een ogenblik, riep hij uit. Ik heb een ander voorstel. Nu het lot niet heeft willen spreken, nu moeten wij zelf beslissen, lijkt mij.

— Wat wilt u daarmee zeggen? vroeg Ray.

— Ik wil zeggen, dat wij nu om het Meesterschap moeten vechten. Niet in de figuurlijke, maar letterlijke zin van het woord, antwoordde de Fransman.

Een ogenblik aarzelde Ray, maar ook slechts een ogenblik.

Hij begreep maar al te goed, dat in dit gezelschap de minste weifeling hem noodlottig kon worden.

Men zou van de aanstaande Meester wel wat accepteren, maar zeker geen lafheid.

Hij vermande zich dus en zei, terwijl hij zijn stem vast deed klinken:

— Zoals u wilt. Het is wel niet reglementair, maar...

— Maar er is een precedent, vulde Beaupré de zin aan. Natuurlijk weet u wel, dat ik met Dr Fox al onder ongeveer gelijke omstandigheden gevochten heb. Hij gedroeg zich als een schurk, toen wij in het pikdonkere vertrek, alleen met onze messen gewapend, de strijd aanbonden, en daardoor wist hij mij te overwinnen. Iets dergelijks wil ik nu niet herhaald zien en daarom wens ik dat het gevecht in het volle licht zal plaats hebben en in aanwezigheid van iedereen. Maar van tevoren verplicht iedere aanwezige zich, dat hij genoeg zal nemen met de uitslag.

— Zal het... een strijd op leven en

dood zijn? vroeg Ray en nu was het hem onmogelijk een lichte trilling van zijn stem te onderdrukken.

— Dat zal helemaal van de omstandigheden afhangen, antwoordde de Franse markies, die geen ogenblik zijn kalmte had verloren. Als ik het mij wel herinner, bent u zelf erg goed in het hanteren van het dolkmes. Ik wil echter volkomen ridderlijk zijn en u de keus van het wapen laten. In ieder geval zal het een eerlijke strijd zijn. Neemt u allen genoegen met deze bepaling?

Een algemene kreet van instemming begroette zijn woorden en zelfs de medestanders van Ray zagen wel in, dat dit nog de beste oplossing was.

Voor het merendeel waren het boeven, die daar vergaderd waren en het strookte met hun bloeddorstige, dierlijke inborst, twee mannen als wilde beesten om het leiderschap te zien vechten, net zoals herten, wilde zwijnen en buffels het doen.

Nog even scheen Ray te aarzelen, maar toen sprong hij op en riep uit:

— Ik kies de blote vuist.

Een onmerkbaar glimlachje gleed over de trekken van de Fransman, toen hij dit hoorde.

Ray scheen dus liever bloedvergieten te willen vermijden en hij rekende op zijn talenten als bokser.

Hij scheen onkundig te zijn van het feit, dat de Fransman zich de laatste tijd duchtig geoefend had onder leiding van een voortreffelijk boksleraar, die wereldkampioen in zijn klas was geweest en hij scheen er van overtuigd te zijn, dat hij de Fransman dus gemakkelijk zou kunnen verslaan.

Er waren heel wat leden teleurgesteld over deze keus, die hadden gehoopt, dat Ray het mes zou kiezen als wapen.

Toch werden direkt de nodige maatregelen genomen.

Er waren onder de benedeleden minstens zeven of acht deskundigen en met behulp van een touw en een paar palen, was er al gauw in het midden van het vertrek een boksring gemaakt.

Misschien was het strijdperk niet ingericht volgens de internationale boksgeregulemen, maar daaraan zou men

zich ditmaal niet kunnen storen.

In iedere hoek werd een stoel neergezet, een paar van de leden deden hun jassen uit, er werden emmers met water en een paar handdoeken aangedragen en toen kon de strijd beginnen.

De scheidsrechter, die niemand anders dan een van de verslagen kandidaten, Charles Pickford bleek te zijn, nam tussen de touwen plaats, klom op een stoel en zei:

— Wij hebben uitgemaakt, dat overwinnaar zal zijn diegene, die de ander de « knock-out » toebrengt. De verslagene verbindt zich, zich in zijn lot te schikken en zich neer te leggen bij onze beslissing. Hij verbindt zich verder de te kiezen Meester even trouw te zullen dienen, als hij het de vorige deed en geen plaats te laten in zijn hart voor wraakzucht.

De meeste leden luisterden meesmuilend naar deze woorden, want vooral het laatste was wel wat veel gevraagd.

Intussen hadden de beide tegenstanders zich tot op hun middel uitgekleed.

Beide mannen waren goed gespierd, maar ontegenzeggelijk was de Fransman het zwaarst gebouwd en alle lijnen van schouder en bovenarm toonden in hem de geboren bokser.

Nadat zij ieder op een stoel waren gaan zitten, omringd door hun drie helpers, klom de scheidsrechter weer op zijn stoel en riep:

— Er zal een onbeperkt aantal ronden van twee minuten worden gebokst, tot er een resultaat bereikt is. Ik verzoek alle aanwezigen zich kalm te gedragen en te bedenken, dat het een eerlijk gevecht is.

Nu stapte hij weer van zijn stoel, tilde het meubel over de touwen heen, pakte zijn horloge en riep:

— Alles klaar?... Beginnen!

Dadelijk stonden de beide tegenstanders op en kwamen op elkaar toe, terwijl hun helpers haastig onder de touwen door doken, de stoelen meenemend.

De boksers droegen geen handschoenen en daarom zouden de slagen des te harder aankomen.

Zij hadden zich direkt in postuur gezet en onmiddellijk begon Ray fel aan

te vallen.

Maar de Fransman stopte rustig, en zonder zich al te veel te vermoelen, alle stoten, en een paar zwaai-slagen, die hem misschien zouden hebben geveeld, als zij doel hadden getroffen, wist hij door bliksemsnel duiken te ontgaan. Hijzelf slaagde er in door een paar krachtige stoten op de maag, zijn tegenstander in de eerste ronde te verzwakken, ofschoon pas later de invloed van die twee stoten zou blijken.

Alsof het een gewone bokspartij was, hadden de meeste aanwezigen dadelijk op de beide mannen gewed.

De weddenschappen gingen ongeveer gelijk op, want wat de Fransman aan lengte won, dat had de Engelsman aan kracht voor.

Zodra de eerste ronde op het sein van de scheidsrechter beëindigd was, kwamen de helpers dadelijk weer met de stoelen aanlopen; beide tegenstanders gingen zitten, lieten zich koelte toewuiven en zich nek en schouders met water besprenkelen.

Verfrist kwamen zij een minuut later weer op elkaar toe en nauwelijks hadden zij de gevechtshouding weer aangenomen, of een geweldige onverwachte opzwaai van Ray sloeg Beaupré tegen de vloer.

Een gebrul van opwinding steeg onder de vergaderden op, maar werd overstemd door de luide stem van de scheidsrechter, die naast de Fransman neerknielde en langzaam begon te tellen.

Bij de derde tel lag Beaupré op handen en knieën, bij de vijfde had hij zich in knielende houding opgericht, bij de zevende stond hij in gebukte houding weer op beide voeten en de negende had nog niet geklonken, of hij stond klaar, om opnieuw te beginnen.

Het was een gevaarlijke ronde voor de Fransman, want de vreselijke kaakslag was stevig aangekomen.

Hij deed dan ook niet veel meer dan zich verdedigen en de slagen afweren, die Ray als een hagelbui op hem deed neerkomen.

Tegen het einde van de ronde echter wist de Fransman juist nog een bliksem-

snelle hoek te plaatsen, met verkorte arm, die Ray tegen de kin trof, en die hij maar half kon afweren, zodat hij duizelde en voor een paar sekonden tegen de vloer ging.

De scheidsrechter luidde echter alweer met zijn kleine tafelschel, die de taak van de gong moest overnemen, toen hij pas drie tellen op de bodem lag.

Dadelijk kwamen zijn helpers naar hem toe, trokken hem op de stoel en begonnen hem te masseren en hem koelte toe te wuiven.

Weer verliep een minuut en opnieuw ontmoetten de mannen elkaar.

Het had alle schijn, alsof Ray in deze ronde een einde wilde maken aan de strijd en zijn tegenstander wilde verpletteren, want hij viel direkt heftig aan en bracht de Fransman al na een paar tellen een stoot op de maagholte toe, die deze even zijn bezinning deed verliezen, waarvan Ray gebruik maakte de stoot door een snelle opzwaai te laten volgen, die de Fransman echter een beetje te hoog tegen de wang raakte.

Maar Beaupré verdedigde zich schitterend, dook bliksemsnel en trof Ray tweemaal vlug achter elkaar op de kaak.

De ronde ging vrijwel gelijk op, maar een paar sekonden voor het eind deed de Fransman een schijnslag en trof zijn tegenstander met zijn linkervuist vlak op de mond.

Verblind door deze slag, wierp Ray zich op zijn vijand en dat werd zijn ongeluk.

Beaupré dook snel opzij, de vuisten van Ray vonden niets en voor hij zich weer in positie had kunnen stellen, troffen de harde knokkels van de rechtervuist van de Fransman hem zo geweldig tegen de kaak, dicht bij de kin en juist in de goede richting, een beetje schuin, dat hij met een doffe kreet als een gevelde os achterover viel.

Zijn hoofd bonsde tegen de vloer, hij draaide zich eenmaal om en bleef toen met uitgestrekte armen, zwaar hijgend liggen.

Op hetzelfde ogenblik klonk het belletje van de scheidsrechter, ten teken dat de ronde was geëindigd.

De helpers van Ray vlogen op hem toe, droegen hem op zijn stoel en probeerden hem met alle mogelijke hulpmiddelen weer op de been te brengen, toen zij er met veel moeite in geslaagd waren de man overeind te krijgen.

Het belletje klonk, Ray deed een paar stappen in de richting van zijn tegenstander, wankelend als een dronken vent, maar hij kwam niet ver, want zonder dat de ridderlijke Fransman hem behoefde aan te raken, knalde hij als het ware dubbel en sloeg opnieuw tegen de vlakte.

Hij werd de volle tien sekonden uitgeteld, en dadelijk steeg er een luid gejuich op, dat hoofdzakelijk werd aangeheven door de volgelingen van de Fransman, maar waaraan toch ook door de anderen werd deelgenomen.

Markies de Beaupré had de overwinning behaald en daarmee was hij gekozen tot chef van de Gouden Sleutel.

Wel keken twee of drie van de aanwezige bendehoofden, alle Engelsen, hem met duistere blikken aan, maar de Franse Markies was een moedig man en hij lachte er wat om.

Met ogen, die van trots over de behaalde zege schitterden, keek hij om zich heen.

Toen sprong hij op een stoel en riep uit:

— Mannen van dit ogenblik af ben ik dus uw aanvoerder. U zult in mij een streng, maar ook een rechtvaardig meester vinden. De bloeddorstige wreed-

heid van mijn voorgangers bezit ik niet, maar niettemin zal ik mij streng houden aan onze voorschriften, die gebiedten, dat elk verraad met de dood gestraft wordt.

— En Raffles? werd er ergens geroepen.

De Fransman fronste een ogenblik de wenkbrauwen en antwoordde niet dadelijk.

Raffles had hem tot twee keer toe een hele grote dienst bewezen... een van die diensten, die geen man met enig begrip van eer, kan vergeten.

Maar Raffles was ook de onverzoenlijke vijand van het Genootschap van de Gouden Sleutel. Dat mocht hij nooit vergeten en daarom klonk het nors van zijn lippen:

— Wanneer Raffles ons pad kruist, wanneer hij ons gaat bestrijden, dan zullen wij doen wat er te doen valt, wij zullen hem er onder proberen te krijgen.

Er werd hier en daar nog wat gebromd, maar deze protesten werden overstemd door het gejuich van de grote meerderheid en de Fransman kon het er nu op houden, dat hij zijn doel bereikt had en de Meester van het grote misdadigersgenootschap was geworden.

Het was al bijna dag, toen de vergadering werd opgeheven en de schurken vertrokken nu echter door een tweede uitgang, ook goed verborgen en die in een ongebruikte pakkelder van een oud magazijn uitkwam.

HOOFDSTUK V.

NAAR DE EENZAAMHEID

Omstreeks dezelfde tijd, waarop de vergadering ontbonden werd, waarin Raoul Beaupré de la Sardogne tot Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel gekozen werd, steeg een merkwaardig gevormd vliegtuig van een weiland, niet ver van het kleine stadje Horsham, aan de spoorweg van Londen naar Brighton, op.

Aan boord van het toestel waren drie personen: twee mannen en een vrouw.

De twee mannen waren onze oude bekenden, John Raffles en zijn vriend Charles Brand.

Dicht bij Horsham lag het landgoed, Raspberry Hall, dat Raffles al enige jaren bezat onder de naam van Graaf Palmhurst.

Daar had hij ongeveer een week geleden een jonge en knappe vrouw heen gebracht, Jessy Kelvin, die hij in New York, als het ware onder de ogen van haar vijanden, had ontvoerd.

Die vijanden waren de leden van de Bende van Het Kwade Oog geweest, een vereniging van misdadigers van het ergste soort, die door Raffles zo goed als totaal was uitgeroeid, met inbegrip van de geheimzinnige aanvoerder en bij welke gelegenheid ook Dr Fox het loodje had gelegd.

Dr Fox had de jonge en betoverend knappe vrouw op Raffles afgestuurd in de stellige verwachting, dat het haar zou lukken, de Grote Onbekende in haar netten te vangen, zoals Delila het met Simson deed.

Evenals deze vrouw, beschikte Jessy Kelvin over alle hulpmiddelen om dit

doel te bereiken: schoonheid, verleidelijkheid... een hart van steen.

Maar de uitkomst was heel anders dan de Meester het zich had voorgesteld. Deze was speciaal naar New York overgekomen, om daar zijn oude tegenstander John Raffles te bestrijden.

Het hart van steen van de schone vrouw was zwak geworden door de invloed van een gevoel, dat zij nooit gekend had, dat van de ware liefde. Nauwelijks stond zij tegenover Raffles, of die liefde sloop haar hart binnen, beter gezegd, een hartstocht, die zich van haar hele wezen meester maakte, en die haar direkt het plan, dat zij deze man aan zijn vijanden zou overleveren, deed vergeten.

Integendeel, zij waarschuwde hem, zij redde hem en door zo te handelen, haalde ze zich de haat op de hals van haar vroegere bendegenoten.

Zij wist dat zij zich aan het ergste misdrijf had schuldig gemaakt, dat er volgens de wet van de misdadigers bestond: die van het verraad en toch had zij geen ogenblik geaarzeld om te doen wat haar hart, haar ingaf.

Op het laatste ogenblik wist Raffles haar, na een reeks van de gevaarlijkste avonturen, die hij ooit beleefd had, aan de wrekende handen van haar vroegere bondgenoten te onttrekken.

Hij ging met haar en Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson aan boord van zijn snelle vliegtuig « de Sperwer », die hem ook naar Amerika had gebracht, en nog een tien uur later streek deze merkwaardige vogel neer op een plek, dicht bij het

landgoed, waar Raffles en de vrouw uitstegen, terwijl Henderson en Brand het vliegtuig naar het vliegveld Croydon gingen brengen, om vandaar per trein naar Horsham terug te keren.

Het noodlot wilde, dat de fotograaf van een geïllustreerd weekblad de jonge vrouw zag, toen zij in de tuin van het landgoed wandelde en haar onmiddellijk herkende van de foto's, die dadelijk uit Amerika waren overgezonden, zodra haar naam daar voor het eerst genoemd werd, in verband met de strijd tegen de misdadigersbende in New York.

Hij wist een foto van haar te maken, die dadelijk in de « Daily Mail » verscheen, en het onvermijdelijke gevolg was, dat de medeplichtigen van de Moloch, zo was de aanvoerder van Het Kwade Oog, haar spoor weer terug vonden en 's nachts het landgoed van Raffles binnendrongen, om haar te vermoorden, maar om eerst uit haar mond de verblijfplaats van Raffles te weten te komen.

Nog bijtijds werden Raffles en zijn vrienden gewaarschuwd en zij konden de bandieten overvallen, overhoop schieten of, voor zover zij gewond werden, in handen van de politie overleveren.

Helaas, was Jessy Kelvin bij die gelegenheid door de schurken tamelijk ernstig gewond en het duurde een week, voor zij zover hersteld was, dat zij vervoerd kon worden.

Want Raffles had wel begrepen, dat zij niet op het landgoed kon blijven, zonder dat hij zelf genoodzaakt zou zijn, daar voortdurend te blijven, om haar te beschermen.

En dit was voor hem des te gevaarlijker daar Scotland Yard wantrouwen had gekregen tegen de persoon van Graaf Palmhurst.

Raffles had zich tot dusverre daar niet veel van aangetrokken of het eenvoudig genegeerd, maar hij zag wel in, dat de omstandigheden deze keer tegen hem waren en dat het niet lang zou duren of de politie van de hoofdstad zou ontdekken, dat graaf Palmhurst en John Raffles een en dezelfde persoon waren.

En toen deed de vrouw, die diep ge-

bukt ging onder het leed van onbeantwoorde liefde, het volgende voorstel.

Raffles had haar, toen zij gewond lag, menig voorval uit zijn leven verteld, omdat hij wel voelde, dat hij deze vrouw, die hij, buiten zijn wil, leed moest berokkenen, omdat in zijn hart geen plaats was voor de liefde, kon vertrouwen.

En zo wist zij dat Raffles zijn schatten verborgen had op zes eilanden, die volkomen onbewoond waren.

Welnu, zij wilde de rest van haar levensdagen doorbrengen op een van deze eilanden, als het ware als bewaakster van de schatten, welke Raffles daar verzameld had.

De Grote Onbekende wist heel goed, dat zo'n bewaakster overbodig was, maar hij wilde haar deze laatste teleurstelling niet aandoen.

Hij had echter de voorwaarde gesteld, dat zij zich zou laten vergezellen door een oude vrouw, Ann Svendrup, in wie hij een onbeperkt vertrouwen kon stellen.

Deze vrouw was een Zweedse, ongeveer zestig jaar, en die alleen op een afgezonderd boerderijtje aan de kust woonde.

Hij wist, dat deze vrouw geen ogenblik zou aarzelen, als hij haar vroeg haar land vaarwel te zeggen en Jessy Kelvin op het eenzame eiland gezelschap te houden, waar hij haar op haar eigen verzoek naar toe zou brengen.

En daarom nu steeg het vliegtuig die ochtend op, met zijn drie passagiers aan boord. De reis zou het eerste gaan naar het kleine dorpje op de Zweedse kust, waar Ann Svendrup, de oude vriendin van Raffles, in eenzaamheid haar dagen sleet.

De overtocht duurde niet langer dan een uur en toen streek de snelle machine, met Raffles aan de knuppels, op een hoog gelegen wei neer, waarvan men het uitzicht had over de zee en het kleine dorpje aan de voet van de helling.

Aan de rand van dit plateau stond een eenvoudige hut.

De deur stond open en op de drempel stond een oude vrouw met spierwit

haar, die naar buiten was gekomen, toen het geraas van de motor haar aandacht trok en die nu plotseling vlug kwam aanlopen, zodra de machine stil stond.

Raffles was uit het luik geklauterd en liep snel op de vrouw toe.

Zij stak hem een bevende hand toe en zei in voortreffelijk Engels:

— Welkom. U maakt mij erg gelukkig met uw bezoek. Wilt u niet binnenkomen en met mij wat eten? Ik wilde juist gaan ontbijten. Ik heb een goed stuk schapenkaas en een stuk rundvlees, verse boter en een glas melk.

— Dan zullen wij een half uurtje bij je uitrusten, beste Ann. Je zult het niet erg vinden als ik een paar vrienden meebreng.

— U weet wel, dat uw vrienden de mijne zullen zijn, antwoordde de oude vrouw met een blik op het gezicht van de Grote Onbekende.

Raffles greep ontroerd haar hand.

Hier, op deze hoog gelegen wei, in deze eenzame hut, was nog mensenliefde te vinden.

Hij keerde zich om naar zijn toestel en wenkte Brand en Jessy Kelvin om uit te stappen.

Een ogenblik later waren ze allemaal in de eenvoudige hut, waarvan de deur bleef open staan, zodat zij het toestel gemakkelijk in de gaten konden houden.

In een paar woorden had Raffles verteld wat de reden voor zijn bezoek was. Ann Svendrup had hem kalm laten uitspreken en nu en dan haar grote helderblauwe ogen op het gezicht van de jonge vrouw vestigend, die bleek en zwijgend aan tafel zat.

Ofschoon Raffles er met geen woord over gesproken had, had Ann met echt vrouwelijk instinct direct begrepen, wat de jonge vrouw ertoe dreef deze zonderlinge verblijfplaats uit te zoeken.

Wat haar zelf betreft, zij was sterk gehecht aan haar oude hut en toch aarzelde zij geen sekonde, toen Raffles haar vroeg, alles te verlaten om naar een geheel onbekende streek te vertrekken.

— Dat u het vraagt, is voor mij voldoende, zei zij, toen Raffles zweeg. Er

hoeft voor u geen twijfel te bestaan over mijn antwoord. Natuurlijk kunt u over mij beschikken. Geld heb ik niet; ik heb niets anders dan mijn eenvoudige hut en wat daarin is, is zo weinig belangrijk, dat ik het vaarwel kan zeggen, als het moet voor altijd. Toch zijn er enkele dingen, die ik graag mee zou willen nemen, als dat tenminste mogelijk is.

— Natuurlijk, Ann, antwoordde Raffles, maar vertel mij eens, weet jij wel hoe wij zullen reizen?

— Misschien wel met die vreemde vogel? vroeg de oude vrouw glimlachend, terwijl zij op de « Sperwer » wees.

— Je hebt het goed geraden. Ben je niet bang?

— Zou ik bang zijn, als u met mij meegaat? vroeg de oude vrouw, terwijl zij Raffles met moederlijke tederheid over het haar streelde.

— Dan is alles goed, Ann, en dan zullen wij, na de nodige eer te hebben bewezen aan uw maaltijd, weer vertrekken.

De vier mensen, die hier op zo'n vreemde manier bij elkaar waren gebracht, gebruikten de maaltijd, zonder dat er veel gesproken werd.

Daarna zocht Ann Svendrup een paar voorwerpen bijeen, die zij graag wilde meenemen, terwijl Raffles en Brand zich gingen overtuigen, dat de machine weer reisvaardig was.

Zodra zij buiten het gehoor waren, liep de oude vrouw op Jesse Kelvyn toe, greep haar beide handen, streelde haar zacht over de wang en vroeg op medelijdende toon:

— Het is zeker de liefde, mijn kind, die je hiertoe dwingt. Je kunt het gerust opbiechten aan een oude vrouw als ik.

Jessy Kelvin knikte een paar keer en antwoordde toen dof:

— Het is zo, ik houd van hem. Ik houd meer van hem dan van mijn leven.

— En weet hij het?

— Hij moet het wel weten; hij zou blind geweest moeten zijn, als hij het niet gezien had. Het is laf, het is onvrouwelijk, ik weet het, maar het was

sterker dan mijn wil. Hij heeft mij helemaal naar zijn invloed gekregen. Ik kon niet anders doen dan het te laten blijken.

— En wat deed hij? vroeg de oude vrouw zacht, zo zacht, dat het nauwelijks te horen was.

— Hij gedroeg zich als een gentleman. Ik voelde dat hij mij niet kon liefhebben, maar hij liet mij dat niet merken, hij deed alsof hij niets zag, hij zei dat zijn hele liefde gewijd moest zijn aan de ongelukkige, lijdende mensheid, aan de zwakken, de onderdrukten, de verschoppelingen. O, ik begrijp het zo goed. En toch, het is vreselijk, een man met zulke gaven, die zijn leven doorbrengt met...

Zij hield plotseling verschrikt op, bang dat zij zich zou verspreken, maar Ann Svendrup zei fluisterend:

— Je hoeft het voor mij niet verborngen te houden, ik weet alles, alles weet ik van hem...

— U kent hem dus wel goed?

— Ik ken hem van het ogenblik, dat hij werd die hij nu is. Ik weet, dat veel vrouwen hem hebben lief gehad, ik weet dat hij zelf eens hartstochtelijk van iemand heeft gehouden, ik weet dat hij daarin bedrogen is en dat zijn hart is gebroken door dat verraad. Nu

denkt iedereen dat het versteend is, maar ik weet dat het niet zo is. Ik weet wat er voor warmte schuilt onder die schijnbaar ijskoude borst.

— En, Ann, denkt u dat hij nog ooit anders zou worden? vroeg Jessie Kelvin, terwijl zij de oude vrouw bij de arm greep.

— Ik wil u geen ijdele hoop geven, ik geloof het niet, antwoordde de oude vrouw.

Jessy Kelvin boog het hoofd en slaakte een smartelijke zucht. Toen herstelde zij zich echter, hief het hoofd op en zei:

— Ik ga niet wanhopen, ik wil nog de illusie blijven houden, dat het mij eens zal lukken zijn liefde te winnen. Ik weet het, ik ben slecht geweest, ik ben een vrouw geweest, Ann, die door ieder rechtschapen mens werd veracht; ik zal je dat allemaal laten vertellen, als wij samen zullen zijn, want ik weet niet wat het is, maar ik vertrouw je al, alsof je mijn moeder was en ik ben je zo dankbaar, dat je mee wilt gaan.

— Voor hem zou ik alles doen, zei de oude vrouw eenvoudig. Ik begrijp je nu, je hebt vroeger misschien slechte dingen gedaan, de liefde heeft je gelouterd en nu wil je boete doen op deze manier.

HOOFDSTUK VI

DE TERUGKEER VAN HET EILAND CHARITAS

Een ogenblik later steeg de machine op van het weiland, nadat iedereen aan boord was gegaan.

Raffles, die aan de stuurknuppel zat, loodste direkt de machine naar het zuiden, want hij was van plan de kortste weg te volgen.

Hij vloog op een hoogte van bijna drie duizend meter over Zweden, de Oostzee, Duitsland, Oostenrijk en het oostelijk gedeelte van de Middellandse Zee.

En dit alles met zo'n verbijsterende snelheid, dat hij twee en een half uur, nadat hij van de bergwei was opgestegen, Caïro in zicht kreeg.

De Sperwer volgde nu het Suezkanaal en vervolgens de oostelijke kustlijn van de Rode Zee.

Weer een half uur later kwam Aden al in het gezicht.

En steeds ging de reis verder over Bombay, Madras en Calcutta, dwars over India heen.

Zonder ergens te landen, waagde de vliegmachine zich toen boven de Indische Oceaan en hield vervolgens recht aan op de Tsjagos-Archipel.

Van deze eilandengroep, onder Engels bestuur, zijn tal van eilanden nog onbewoond en op een daarvan, dat ver buiten de gewone scheepvaartroute lag, had Raffles lang geleden een deel van zijn schatten ondergebracht.

Daar, op dat verrukkelijke eiland, een aards paradijs, met een heerlijk klimaat en een weelderige plantengroei, zou hij Jessy Keïvin heen brengen.

Daar zou zij zich zeker het best in haar betrekkelijke eenzaamheid kunnen

schikken en daar kon zij ook misschien van enig nut zijn.

Het was, volgens de plaatselijke tijd, negen uur in de avond, toen de machine eindelijk neerstreek op een grasvlakte, zo glad als een biljartbal, dat ongeveer op het midden van het eiland lag.

Even nadat de wielen de grond geraakt hadden, stond de Sperwer stil en Raffles stapte er het eerst uit, om Jessy Kelvin bij het uitstijgen te helpen.

Nadat ook Brand en Ann Svendrup uit waren gestapt, wendde Raffles zich glimlachend tot de jonge vrouw en zei:

— Ik heet u welkom op het eiland Charitas, madame. Ik dacht, dat een ruiker bloemen nu op zijn plaats moest zijn. Aanvaard in plaats daarvan dit gehele eiland, dat niets anders is dan een reusachtige bloementuin.

Hij bracht de vrouw aan de rand van de hoogvlakte, waarop de machine was neergestreken en een kreet van verwondering ontsnapte haar, toen zij daar het eiland, beschenen door het heldere maanlicht, als het ware aan haar voeten zich zag uitbreiden.

Daar waren bossen van tamarindebomen, ceders en palmen, kristalheldere stromen, die klaterend van de heuvels in een ondiep dal stortten. Daar waren malse weiden, en op een paar honderd meter afstand viel ruisend een hoge waterval van een rots omlaag.

— Het is hier verrukkelijk, zei de vrouw fluisterend. Nu ik dit alles zie, kan ik mij beslist niet voorstellen, hoe ik ooit belangstelling had voor het leven, dat ik in New York geleid heb.

— Wanneer alle mensen zich wat

meer door de natuur lieten beïnvloeden, dan zou de mensheid als geheel gelukkiger zijn, daar ben ik zeker van, zei Raffles ernstig. Maar laten wij nu niet langer hier blijven. De nacht is in de keerkringen vaak erg koel. Ik zal u naar het huis brengen, dat daar beneden in het dal staat en dat heel klein en eenvoudig is, maar dat wij later, als u werkelijk van plan bent, hier te blijven, wat aantrekkelijker zullen inrichten. U zult er echter alles vinden, wat u voor de eerste tijd nodig hebt, voedsel, vuurwapenen, munitie en dekking.

— Ik weet zeker dat 't er goed zal zijn, antwoordde Jessy Kelvin zacht.

Het kleine gezelschap daalde langs een door de natuur gevormd pad naar de vlakke af en bereikte al gauw een ruime hut, van ruw gezaagde boomstammen vervaardigd, en waarvan het schuine dak met asfaltpapier bedekt was.

Het huisje had aan twee kanten ramen en 't kon in staat van verdediging worden gebracht, wanneer dit nodig mocht blijken, wat echter heel onwaarschijnlijk zou zijn, want op het eiland leefden geen wilde dieren en de zeeroovers hadden het als basis opgegeven.

Toch vond Raffles het zijn plicht de jonge vrouw er opmerkzaam op te moeten maken, dat er zich gevaren zouden kunnen voordoen.

Maar zij schudde zacht het hoofd en zei:

— Het komt er niets op aan, John Raffles.

Allen waren het huis binnen gegaan, de kaarsen werden aangestoken en langzaam liep Jessy Kelvin rond, nam hier en daar een voorwerp op, streelde het even, keek in een paar kasten, handig gemaakt door Brand, die een goede timmerman was en zei:

— Het zal hier goed leven zijn. Hoe zacht is de lucht, hoe geuren de bloemen, de bloemen van de tropen.

Zij keek Raffles een ogenblik met haar donkere ogen aan en vroeg toen met trillende stem:

— Wanneer vertrekt u weer?

— Over tien minuten, madame.

— Zo vlug al? vroeg de vrouw toen.

loos.

— Ik moet, antwoordde Raffles met zachte stem.

Zij liepen hierop naar buiten en Raffles wees haar de kleine stal, nu verlaten, maar waar zij, als zij ze levend kon vangen, geiten en pluimvee zou kunnen houden, de akker, die op geregelde tijden bewerkt werd en die in volle bloei stond en de kleine boomgaard.

Onder het spreken hadden zij een bosje tamarindebomen bereikt.

Jessy Kelvin leunde tegen een boom en haar bleek gezicht werd door de maan beschenen.

Haar donkere ogen schenen de ziel te willen peilen van de man, die tegenover haar stond, toen zij zacht vroeg:

— Wanneer kom je terug?

— In het begin zal ik om de veertien dagen komen; met de machine is het een reis van nauwelijks zestien uren. Maar later, als jij inderdaad hier wilt blijven, dan zal ik waarschijnlijk minder vaak komen.

— Minder vaak dan twee keren in de maand, zei de vrouw, terwijl zij het hoofd boog en een vochtige glans in haar ogen kwam.

— Zo is het echt het beste, madame, zei Raffles.

Hij stak haar de hand toe en ging verder:

— Wij zullen nu afscheid nemen. Ik hoop, dat jij geen spijt zal hebben over deze stap. Mijn schatten bevinden zich in de spelonk, schuin achter je woning, maar ook is er een deel verborgen in de eigenaardig gevormde rots, die je aan de noordkust van dit eiland zult vinden, vlak bij de oever der zee en waarvan ik het bovenste gedeelte met dynamiet heb opgeblazen, om op die manier de ingang af te sluiten van de grot, waar de kisten met goud en juwelen staan. In de kreek, dicht bij het huis, ligt een zeewaardige motorboot, klein, maar toch groot genoeg, om er mee naar een van de eilanden van deze groep te varen, als je helmwee naar de beschaafde wereld zou krijgen. Er is benzine in de kleine schuur daarginds. En nu vaarwel, ik moet vertrekken.

— Vaarwel, John Raffles, fluisterde Jessie Kelvin.

Plotseling, voor Raffles het had kunnen verhinderen, had zij haar armen om zijn hals geslagen en haar mond op zijn lippen gedrukt in een kus, waarin zij al haar liefde voor de Grote Onbekende tot uitdrukking scheen te willen brengen.

Toen deinsde zij wankelend achteruit, met gesloten ogen, het hoofd in de nek, draaide zich plotseling om en holde weg.

Raffles bleef een ogenblik plotseling stokstijf op dezelfde plek staan, half bedwelmd door die kus, die hij nog op zijn lippen voelde branden.

Hij was doodsbleek geworden en zijn donkere wenkbrauwen waren samengekomen.

Het bloed joeg hem onstuimig door de aderen, zijn hart klopte in zijn borst.

Een ogenblik greep een duizeling hem aan.

Hij wist het, hij hield niet van haar, maar zij was jong, zij was aantrekkelijk.

Hij deed een stap in de richting van de hut...

Daar verscheen een gedaante op de drempel; het was Brand, die snel naderde.

Een schok voer door Raffles heen, hij richtte zich op, zijn spieren strekten zich als onder een geweldige inspanning en schor kwam het over zijn lippen:

— Die lafheid zal ik mijzelf nooit vergeven. Bijna heeft een vrouw mij zwak gemaakt. Vertrekken, voor die vrouw mij ontrouw zou maken aan mijn principes.

En hij trok de verbaasde Brand als het ware met zich mee, nu en dan iets onverstaanbaars mompelend, als voortgejaagd door een onzichtbare macht.

Zo snel hij kon klauterde hij in het toestel, half verbijsterd, onder de invloed van de tropische nacht, van de

bloemengeur, van de betoverende eenzaamheid van het eiland en van die brandende kus, die nog zijn lippen scheen te schroeien. Brand, die totaal niets begreep van wat er in Raffles omging haastte zich zoveel hij kon en klom op zijn beurt in de cockpit van het toestel, dat dadelijk daarop weer opsteeg en koers zette naar Londen...

Vijftien uur later landde de machine op het vliegveld van Croydon, waar Henderson aanwezig was, die door een telegram was gewaarschuwd, dat Brand vanuit het vliegtuig had verzonden.

Met hulp van de reus werd de machine weer in de hangar gebracht en daarna reden de drie mannen in een grote wagen naar Londen, waar zij een half uur later aankwamen.

Het was ongeveer zes uur in de middag toen de auto stopte voor het huis van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street, waar Raffles onder die naam al enige jaren woonde.

Toen zij naar binnen zouden gaan, wendde Raffles zich tot Henderson en vroeg:

— Is hier niets bijzonders gebeurd, terwijl wij weg waren?

— Nee, mylord. Alleen heeft er in de bladen iets gestaan over Ray. Zij zoeken nog altijd vergeefs naar hem.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten staan en antwoordde toen:

— Ben je moe, Henderson?

— Helemaal niet, mylord.

— En jij, Charles, zo wendde Raffles zich tot zijn vriend.

— Absoluut niet!

— Goed zo! Dan gaan wij nu vlug dineren, ons verkleden en eens een kijkje gaan nemen in de dievenbuurt. Ik geloof, dat wij daar wel iets zullen horen over de verkiezing van een nieuwe chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, die een paar dagen geleden moet hebben plaatsgehad.

HOOFDSTUK VII.

EEN AVONTUUR VAN DE FRANSE MARKIES

Het was bijna negen uur in de avond en al donker, toen de drie mannen, onherkenbaar vermomd en met een uiterlijk, dat onmogelijk veel vertrouwen kon inboezemen, door de tuindeur van het herenhuis vertrokken en haastig de doodstille zijstraat uitliepen, waaraan de tuinmuur grensde.

Een taxi bracht hen naar Hounsditch, waar zij een aantal kroegen wisten, die voor het merendeel door allerlei gespuis bezocht werden.

Aan de grens van deze wijk stuurden zij de auto weg, waarvan de chauffeur trouwens geweigerd had, hen ook maar een meter verder te rijden, daar hij volgens zijn zeggen, zijn hachje te lief had om het door Jan, Piet en Klaas te laten openhalen.

De drie mannen slenterden een van de smerige, armoedige straten in en een kwartier later stapten zij een soort ma-

trozenkroeg binnen.

Nauwelijks waren zij daar of Raffles stootte Brand aan en zei:

— Wij hadden het onmogelijk beter kunnen treffen en wij hebben geluk ook! Kijk daar eens in die hoek!

Brand keek in de aangeduide richting en had moeite een kreet van verrassing te onderdrukken.

— Maar voor de drommel, dat is de Franse Markies! Dat is Beaupré de la Sardogne! Wat doet die in 's hemelsnaam hier in Londen?

— Ik geloof wel, dat ik het kan raden. Net als indertijd bij de verkiezing van Dr Fox zal hij zich hebben opgeworpen als kandidaat voor het Meesterschap! antwoordde Raffles.

— En zou hij daar nu in geslaagd zijn?

— Misschien wel. Hij ziet er tenminste laatdunkend genoeg uit. Kijk

hem eens eigenwijs rondkijken.

— Maar hoe ontdekken wij, of hij inderdaad gekozen is?

— Dat is inderdaad vrij moeilijk, gaf Raffles ten antwoord. Het is wel bezwaarlijk het hem op de man af te vragen. Maar wij zullen goed onze oren en ogen de kost geven, misschien ontdekken wij wel iets.

Raoul Beaupré zat te midden van een viertal mannen, met wie hij op fluisterende toon een gesprek voerde.

— Zij lijken wel een of ander plan te smeden, merkte Brand zacht op.

Juist toen hij dit gezegd had, ging de deur open en er kwam een half dozijn mannen binnen, die in hun uiterlijk al niet veel verschilden van degenen, die hier binnen waren.

Raffles, Brand en Henderson hadden zich een plaatsje bij het buffet uitgezocht en daar zij prima vermomd waren en het dieventaaltje spraken zonder een foutje te maken, lette niemand speciaal op hen.

Maar zij waren nog nauwelijks tien minuten in de kroeg, of in een hoek van de gelagkamer klonken ruziemakende stemmen.

Dadelijk waren de drie mannen een en al aandacht.

Zij ving en enkele brokstukken op van een twistgesprek en plotseling hoorden zij boven alles uit de stem van Raoul Beaupré, die was opgesprongen en riep:

— Ik ben volgens de reglementen gekozen.

— Dat lieg je.

— De stemmen staakten, brulde een man met een stierennek.

— Zeker, maar daarna heb ik in een eerlijk vuistgevecht Ray overwonnen en de afspraak was, dat de winnaar Meester zou zijn.

— Best mogelijk, maar wij willen geen Fransman, werd er weer geschreeuwd.

— Jij hebt niets meer te willen, jij-moet je in het onvermijdelijke schikken. Jij hebt mijn bevelen op te volgen, riep de Fransman met stentorstem. Denk er om, dat ik geen grapjes versta.

— Nu weten wij tenminste, hoe de

zaken staan, zei Raffles lakoniek, tegen Brand. Maar wat is dat? Het wordt waarachtig ernst. De messen komen eraan te pas. Nu, dat is natuurlijk een doorgestoken kaart. De vrienden van Ray zijn er op uitgetrokken, om de Markies uit de weg te ruimen. Henderson, hier is werk voor je aan de winkel, vriend. Sla die grote praatjesmaker maar eens tegen de grond, die kerel met zijn rode haar en met dat slagermes in zijn vuist.

De man, die op die manier door Raffles was beschreven, drong juist dreigend op Beaupré in, die zijn revolver had getrokken, maar van dat wapen geen gebruik kon maken, daar de vechter al te dicht op elkaar stonden.

In een oogwenk had Henderson zich een weg gebaand tot vlak voor de man met het rode haar.

Een sekonde later voelde deze zich zijn mes uit zijn hand rukken en nog voor hij goed en wel wist wat er gebeurde, had de zware vuist van Henderson, die hem tussen de ogen trof, hem als een geslachte os tegen de vlakke geslingerd.

Er ontstond een onbeschrijfelijk tumult.

Overal zag men messen schitteren, van haat vertrokken gezichten en fonkelende ogen.

De voor- en tegenstanders van Beaupré waren al handgemeen geworden en gingen elkaar met messen te lijf.

Henderson stortte zich onbevreesd tussen de kerels en daar hij meende begrepen te hebben, dat hij op de hand van de Fransman moest zijn, liet hij zijn zware vuist als mokers neerdalen op de koppen van Ray's vrienden.

Hijzelf liep een paar onbetekenende schrammen op, maar toen ook Raffles en Brand zich met de zaak bemoeiden, was het pleit spoedig beslist, want binnen enkele minuten lagen zes aanvallers, jammerlijk toegetakeld, op de vloer, steunend en hun gekwetste ledematen wrijvend.

Beaupré, die zichzelf danig geweeerd had, kwam op Henderson toe, schudde hem de hand en zei:

— Ik weet niet wie je bent, kame-

raad, maar bedankt. En jullie ook, mannen, vervolgde hij, zich tot Raffles en Brand wendend.

— Het heeft niets te betekenen, Meester, antwoordde Raffles schouderophalend, maar als u ons met geweld uw dankbaarheid wilt tonen, neemt ons dan mee vannacht, inplaats van die twee mannen van u, die er nog al lelijk aan toe schijnen te zijn.

Het was waar; twee van de mannen van Beaupré hadden tamelijk diepe steekwonden opgelopen en zouden niet in staat zijn aan een of andere nachtelijke onderneming mee te doen.

Beaupré keek Raffles verwonderd aan en zei:

— Hoe weet je, dat er iets aan de hand is vannacht?

— Ik heb wel begrepen, dat de nieuwe chef er geen gras over zal laten groeien, antwoordde Raffles kalm.

De Fransman dacht even na, taxeerde de drie bandieten met een enkele blik en begreep, dat zij op een voortreffelijke manier zijn twee buiten gevecht gestelde mannen zouden kunnen vervangen.

Toen zei hij:

— Welnu dan, het is goed, jullie gaan vannacht mee.

Hij liet zijn stem dalen en ging verder:

— Wij hebben een goede slag op het oog bij de bankier Salomon in de Victoriastreet. Alles is er van tevoren door mijn mannen in gereedheid gebracht; een van mijn mannen, die er vandaag vermomd geweest is, heeft de telefoon- en alarmdraden doorgesneden en de nodige sleutels gemaakt.

En hij wees op een klein mannetje met een vossengezicht, dat vlak naast hem stond en met een triomfantelijk gebaar twee sleutels uit zijn zak haalde met een touwtje aan elkaar gebonden.

— Dit is de sleutel van de kleine tuindeur en dit is de sleutel van de kluis, zei hij, terwijl zijn kleine oogjes schitterden.

— Dat is knap gedaan, riep Raffles vol bewondering uit. Dit wordt een mak karweitje. Vijf man zullen ruim voldoende zijn.

— Die had ik er ook juist voor aangewezen, antwoordde Beaupré.

— Wat voor brandkast? vroeg Raffles verder.

— Een tamelijk ouderwets geval, half ingemetseld, maar met een paar goede werktuigen gemakkelijk open te krijgen.

— Voor hoe laat is het?

— Twee uur.

— Waarom zo laat?

— Omdat ik zeker wil zijn, dat die schurk van een Salomon slaapt, luidde het antwoord.

— Een schurk mag u hem wel nemen, Meester, ik ken hem! hij is een gemene woekeraar, zei Brand, die zich herinnerde, dat de naam van Salomon voorkwam op het lijstje, dat Raffles zorgvuldig bijhield en waarop een groot aantal woekeraars, speculanten en adellijke leeglopers stonden.

— Wij gaan toch zeker niet tegelijk? vroeg Raffles.

— Geen denken aan. Eerst gaat onze man met de sleutels en wacht ons daar op. Ik ga alleen en ik zou u willen adviseren, evenmin in gezelschap naar het huis te gaan. Maar nu zullen wij maar gauw vertrekken; wie weet stuurt die bandiet van een Ray nog wel meer moordenaars op mij af, antwoordde Beaupré tussen de tanden.

Het groepje van vijf mannen verliet nu de kroeg en nadat men eerst nog een ander café was ingedoken, vertrok de kleine man met de sleutels.

Onopvallend volgden Raffles en Henderson hem en vijf minuten later lag het kleine mannetje onder een brug, gekneveld en wel en waren zijn sleutels overgegaan in de zakken van de reus.

Het was half een, toen de drie vrienden elkaar weer ontmoetten aan de tuindeur van de bankier en daar bleek de sleutel voortreffelijk nagemaakt te zijn: de deur ging direkt open.

Het drietal verschaftte zich toegang door een raam, bereikte de kluis en de tweede sleutel bleek al even bruikbaar te zijn als de eerste.

Het was één uur, toen de brandkast bezweek onder de vaardige vingers van Raffles, terwijl Henderson op de uitkijk

stond.

Het was kwart over één, toen de drie mannen, met een buit van ongeveer driewintigduizend pond sterling het bankgebouw weer verlieten en het was net kwart voor twee, toen de beklagens-

waardige Fransman, die op zijn beurt de tuindeur naderde en daar argeloos naar binnen wilde gaan, regelrecht in de armen liep van twee surveillerende politieagenten, die tot zijn ongeluk de deur op een kier hadden zien staan.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De tweelingbroer

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :